

NYÁRI ZSOLT

Angyali mese

– felnőtteknek s nagyra nőtt gyerekeknek...–

Láttam őket... nem voltak függetlenek... függtek a Világtól, ahol éltek, függtek a körülményeiktől – amit persze saját maguknak teremtettek mindketten –, függtek a Világ anyagi dolgaitól, függtek más emberektől, olyanoktól is, akiket a családjuknak kellett tekinteni. Szóval, nem voltak függetlenek... de szerelmesek lettek... ha lehet ezt így nevezni.

Történetük ugyanis még számukra is örök rejtély maradt. Hogy szerelem volt-e kapcsolatuk, vagy két Lélek egymásra találása, ahol a földi világban, oly ritkán a Lélektársak találkoznak? Vagy csupán szenvedélyeik, vágyaik kiélése volt kettejük kapcsolata? Ne találgassunk... nem érdemlik meg... ezt Ők biztosra tudják... Én csak láttam őket... Sőt, mondhatni azt, hogy egyiküket ismertem is... talán... de lehet, hogy csak láttam Őt, vagy Őket, s messze nem ismertem meg sem Őket, sem az Érzéseiket...

Angyalok voltak mindketten, ez bizonyos. Vagy ha nem is angyalok voltak, akkor Igaz Emberek... olyanok, akiket nem tett lóvá a Világ – minden fényűzése ellenére. Olyanok, akik mindent feladtak, s szembeszálltak az egész Világgal, hogy szerelmüket beteljesítsék... vagy legalábbis megpróbálják. Mindenesetre egy papírdarabbal kezdődött az egész történet:

„Találkozunk Berlinben
Ott ahol a tüzek égnek
Perzselik a láthatatlan falat
Mely soha le nem dől
Együtt játsszunk majd
A láthatatlan falnak romjain”

Ezt a papírdarabot sodorta felém a szél egy mappából kicsúszva. Elolvastam, s mivel nem az enyém volt, hát siettem, hogy

visszaadjam tulajdonosának. De nem tudtam neki odaadni. Pedig gyönyörű volt. Nőiessége kitűnt mindenből, mi körülvette, szépsége pedig semmi földihez nem volt hasonlítható. Ha hasonlítani kellett volna, valami természeti csoda szépségéhez hasonlítanám, mint a naplemente vagy a telihold szépsége, vagy bármi más. Hiába siettem, próbáltam visszajuttatni, de tényleg nem sikerült.

Találkozott egy férfival. De a férfi sem volt hétköznapi jelenség. Magassága s testtartása révén szintén kilógott a sorból.

A feltűnő viszont nem is ez volt számomra, hanem az az érzés, az a harmónia, mely kettejüket körülölelte. Látszott rajtuk valami. A szerelmesekről – mondják az okosok – messziről látni, hogy boldogok, s szeretik egymást. Amit én láttam, az teljesen más volt. Valami csodálatos nyugalom, harmónia, s egész másfajta boldogság ölelte körül őket, mint amit lehet tapasztalni.

Ezután figyeltem őket minden nap. Szándékosan. Valahogy az érzés, mely kettejükből áradt, kisugározták, s átadták akaraton kívül is más embereknek. Rám is rám ragadt. Szerettem őket. Nem voltak hétköznapiak. Szeretem a nem hétköznapi dolgokat, a Világot pedig, mely minket, embereket körbevesz, mélységesen megvetem, s gyűlölöm az emberek többségével egyetemben.

Mint később kiderült, a férfi művész volt. Festőművész. Próbált érvényesülni tehetségével a Világban, de mivel világunk nem értékeli a művészeket, így – természetesen – Őt sem értékelték. Sőt, ha volt egy kiállítása, arról is csak negatívan emlékeztek meg.

Megtaláltam a naplóját. Idézek belőle, biztos nem volna ellenvetése.

Megismerkedésük történetét írja le.

„Január 3-a. Nincs hó, száraz, hideg idő van. Rossz időpont, rossz időjárás egy kiállításra. Mindenestre nem tehetem meg, hogy lemondom, sőt, nem is akarom lemondani. Még ha olyan

*is lesz, mint a többi, akkor sem... egy utolsó kiállítás minden-
képpen szükséges. Hogy nyomot hagyjak a Világban. Elvégre
is ezért születtem. Ma minden kiderül. Bárcsak lenne mellet-
tem Valaki, aki támogatna mindebben, s lenne kinek festenem.
De ez az érzés is kerül, mint ördög a tömjénfüstöt. Pedig vala-
hol kell lennie Valakinek, aki engem keres, akinek én kellek, s
meg tudok felelni. Érzem, egyedül nem tudom megvalósítani
Önmagam. Kell hozzá a Társam, aki veszetten – vagy épp el-
veszetten – rohangál idegenként a Világban, mint én magam.
Rögtön indulok. Ha olyan lesz ez a nap, mint amit várok, ak-
kor nincs miért maradnom. Visszatérek oda, ahová tartozom...
majd festek ott, ahol szeretnek, s ahol kíváncsiak rá.”*

Eddig az idézet, hogy beletekintsünk abba a bizonyos január
3-ba.

Aztán, ha elolvassuk az esti bejegyzést, láthatjuk: valami tör-
tént.

*„Nem bántam meg, amit tettem. Még akkor sem, ha Ő azt
mondta, szépek a képeim. Kedvességből bárki szívesen mon-
dana ilyet. Történt ugyanis, hogy miután a sokadik újságíró is
lemondott arról, hogy valami pozitívat írjon a képeimről, s
még a kérdéseikkel csak bántani, kötekedni tudtak, az összes
aznap kiállított képeimet ott a helyszínen semmisítettem meg.
És most magamat semmisíteném, ha Ő nem jön oda hozzám, s
nem karol fel. Megláttam. Ismerős volt, s ahogy nézett, s be-
szélt hozzám, tudtam, hogy Ő az. Nem azért, mert azt mondta,
amit mondott. Azt mondta, kár volt azt tennem, amit tettem.
Mert Neki tetszettek a festményeim. Gondoltam, s gondolom
magamban most is, hogy csak és kizárólag azért mondta ezt,
mert együtt érzett velem, vagy sajnálatból, vagy nem is tu-
dom... De azok a szemek... ahogy néztek, nem tudtam elfelej-
teni, s úgy érzem, beleszerettem egy pillanat alatt. Magával
ragadott a lénye, a szeme csillogása, a mosolya, s a hangja...
Meggért arra, hogy az egyik festményemet (amit életem főmű-*

vének tartottam) fessek Neki újra. Egy angyalt ábrázolt a festmény az erdő közepén, egy tisztáson, a lenyugvó napban haldokolt éppen. Nem tudom, mi tetszett neki benne, mindenestre megígértem Neki, hogy újrafestem. Közöltem Vele, hogy ugyanolyan nem lesz, csak hasonló, de azt mondta, hogy Neki kell mindenképpen egy olyan vagy hasonló festmény.

Próbáltam közeledni Felé, mint Nőhöz, de sajnós ilyen az én formám, férjezett, gyerekes anya, így, sajnós, a pillanatot, mely azt sugallta nekem, hogy Ő az, csak én vetítettem ki magamból... Sajnos, nem Ő az.

Nem is tudom, hogy áltathattam magam vele, még ha csak egy pillanatra is. A lényeg, hogy holnap azért iszunk egy kávé, hogy a részleteket megbeszéljük. Szerintem nem lesz mit megbeszélni. Elmegyek, megiszom egy kávé, megköszönöm a kedvességét, aztán lelépek. Onnan is, meg innen az életből is. Ez így lesz a legjobb. Legalábbis nekem.

Valahogy így indult kettejük közt ez a fajta kapcsolat, melynek, mint a végén kiderült, nem a vége, hanem csak egy átmeneti állapota volt az a földöntúli, nyugodt-boldog-harmonikus érzés, mely lépteiket követte.

Tehát – mint mondtam – elkezdtem Őket figyelni. Nem zaklatam Őket, csak – mondjuk így – amit Magukból a Világ fele mutattak, azt próbáltam a lehetőségeimhez képest nyomon követni. Egy nagyvárosban éltek, ahol természetszerűen az élet úgy felgyorsult, s oly módon zajlott, hogy az emberek elfelejtettek élni. Nem tudták, mit jelent egy éjszakai séta, mit jelentenek a természet szépségei. Néha-néha, mikor szerelembe estek, felvillantak bennük ilyen dolgok, de nem volt jellemző. Sokkal jellemzőbb volt a Világra az önzés, az anyagi javak hajszolása, no persze már rég nem a megélhetésért, hanem a kivagyiságért. Aztán szépen hullottak is egymás után az emberek. Futószalagon haladtak a Kaszás szerszáma elé, úgy, hogy az anyagi javakon kívül semmit nem hagytak maguk után, maximum egy-két embergyereket, akiket addigra már a saját

képükre formáltak. Zajlott az élet a nagyvárosban. Mégis: volt egy hely, ahol ez a két szerelmes angyal-ember találkozott. Egy húszemeletes acélszürke tömbház legfelső emeletén volt egy lakás. Belátható volt az egész város, ami mindig szép látványt nyújtott, főleg naplementekor, mivel az ablak Nyugatra nézett. Maguk közt Toronynak hívták. Oda elmenekülhettek a Világ elől, s élhették Szerelmüket. Nem zavarta Őket semmi. Kettejük Világa volt a Torony, ahová senki más nem mehetett. Úgy gondolták, ott a Toronyban békében, boldogságban élhetnek majd, s élhetik szerelmük minden percét.

Persze nem mehet, történhet minden egy varázsütésre, így az együttélésüket sem lehetett volna egyszerűen véghezvinni. Mindketten függtek. A függőség ebben az esetben már leszűkült a férjre, illetve a feleségre. Már a gyerekek sem játszottak szerepet (mert persze gyerekei is voltak mindkettejüknek, mint az utólag kiderült). De ezt a függőséget volt a legnehezebb levetközni is, s egyben megszabadulni is tőle. Persze az angyal-emberek sem egyformák, főleg gondolkodásban s tulajdonságaikban nem, így ebben például nem értettek egyet. A festő úgy élte akkor már az életét elég régóta, hogy mindig mindent egy lapra tett fel. A földöntúli szépséggel megáldott szerelme pedig megfontolt volt, minden lépését háromszor meggondolta, tízszer körbejárta. Erről tanúskodik egy naplóbéli feljegyzése is:

„Április 21-e. Nem tudom felfogni, miért nem élhetünk együtt. MI olyan nehéz ezen? Ha Ő mondaná, már aznap elmennék a jelenlegi otthonomból, hogy végre Vele lehessenek. De ezt a lépést Ő nem meri megtenni. Nem tudom, meddig akar vártni, vagy mire vár?! Vagy lehet, nem is karja? Lehet, hogy Neki ez így jó, így természetes... s nem is akar változtatni az életén, s nem akar ÉLNI?! Ez sem lenne szörnyű, csak mondaná meg. Remélem, nem áltat. Tele vagyok kétségekkel. Ha Vele vagyok, tudom, hogy szeret, de abban a pillanatban, mikor kikerül a látókörömből, s elindul egyedül a saját Világába... kicsúszik a

talaj a lábam alól. Boldog vagyok Vele. Soha senkit nem szerettem ennyire, s szilárd meggyőződésem, hogy ember nem szeretett így, mint én. S Ő is ezt mondja. Mégis fél az együttéléstől. De bízom benne. Azt mondja, Ő sem szeretett így soha senkit. Elhiszem Neki. De csak azért, mert szeretem...”

Szinte nap mint nap láttam Őket. Nem volt nehéz. A lakásom ott volt abban a háztömbben. Író vagyok, s akkor is írással foglalkoztam. Volt a ház mögött egy csodás park, magas fákkal körülvéve, s csodálatos ihletem volt mindig, mikor a lemenő nap sugarai arany fényükkel borították el a parkot. A parkba is sokat jártak le sétálni. Szinte köszönő viszonyba kerültünk, s néha – mikor valamelyikük egyedül volt – még pár szót is váltottunk. Mindig meg akartam Őket kérdezni, hogy’ tudják ennyire látványosan, rajongva imádni egymást, de merszem nem volt hozzá sosem. Ez az ő magánügyük – gondoltam én –, és semmi közöm hozzá. Valaki ezt az érzést vagy éli, vagy sem, de elmondani, megtanulni nem lehet. Csakis egymástól tanulhatja ezt két ember, azok, akikről szól a Szerelem. A férfi naplójából utólag sok minden világossá vált számomra. Egy későbbi feljegyzésében írja:

„Május 17-e. Még mindig nem vált el, sőt, semmit nem tett azért, hogy hivatalosan is elszakadjon attól a férfitől, akihez tartozik. Fáj ez az érzés, de el kell viselnem. Ma rájöttünk, hogy egymás nélkül nem tudunk élni. Tehát kell valami megoldást találni, mert ez sokáig így nem mehet. Mondtam neki, hogy ez számomra elviselhetetlen. Féltem Őt nagyon. Nemcsak féltékeny vagyok Rá örültem, de féltem is. Féltem attól az élettől, amit most él, féltem, mert nem akar vagy nem mer Boldogan élni, pedig a lehetőség itt van. És féltem az elkurvult világ mocskos férfitól is, akik állandóan – mint éhes kígyók – tekernek körülötte, hogy akár csak egy éjszakára megkaparintsák gyönyörű testét és elmondhatatlan szépségét. Nem tudja megérteni, hogy egyik sem szeretni akarja, csak a vágyai ki-

elégülésének tárgyát látják Benne. Én a Lelkét látom. Azt a Valakit szeretem, aki ennek a csodásan szép testnek a mellkasában él. Azt a Valakit, aki a Világ legszebb emberi szempárából kifelé tekintet. Én ŐT szeretem. Sajnos nem érti szegény, de majd megfestem neki, ha itt lesz az alkalom.”

Hát igen, mint oly sok minden ebben a Világban, az angyali-emberi szerelem sem olyan gömbölyű, ahogy azt mi, földi halandók elképzeljük.

De a férfi meg volt róla győződve, hogy az Ő szerelmük – az más. Hogy kibír mindent. Ellopott szavak voltak, vagy szándékosan hagyták a szavakat hozzám gurulni egyetlen egy esetben, a parkban... A mellettem lévő padon ültek, s épp a házasságukat tervezgették. Szerettek volna férj-feleséggé válni. Próbáltam megérteni ezt a hirtelen gyorsaságot, de az én emberi agyammal ez szinte felfoghatatlan volt. Akkoriban. Ma már nem. Ma már úgy vélem én is, hogy ha két Lélek egymásra talál egy ilyen Világban... Nem szabad kérdezni, kételkedni. Akkor ÉLNI kell, s BOLDOGNAK LENNI! Ők éltek, s boldogok is voltak. De csak pillanatokra, mivel a körülmények áldozatai voltak. De hogy mennyire szerették egymást, milyen mélységekben, arról tanúskodjon itt egy ismételt idézet ama bizonyos naplóból:

„Június 13-a: Régóta így szeretkezünk. Ilyen fokon. Az első szeretkezésiünk alkalmával valami történt, valami más volt, ami nem az addig megszokott dolgot tükrözte sem Neki, sem nekem. Szeretkezésiünk egy utazáshoz hasonlítható. Olyan utazáshoz, mintha beülnénk egy úrhajóba, ami az első szeretkezés alkalmával elindul fölfelé, s minden szeretkezéskor egyre nagyobb magasságokban szárnyal, s nem látni, hol az út vége. Én magam sem tudom ezt megmagyarázni, saját magamnak sem. Belenézek a szemébe, megcsókolom,...s máris belépek Kettőnk Világába, ahol minden csak a miénk. Elragad magával egy szenedély. Ami nem a földi vágyak kiegészését szolgálja,

hanem a két lélek összetapadását hivatott előidézni, hacsak pillanatokra is. Abban a pillanatban, mikor meleg öle magába fogad, s elmerülök egyszerre a szeme csillogásában, öle mélységében, azt érzem: otthon vagyok. Hazaértem. EGY vagyok VELE! Ami oly régen kettévált, most újra egymásra talált, Újra EGYÜTT vagyunk, s Eggyé válunk. Sejtjeink is kapaszkodnak egymásba, s nem engedik ezt az összetartozást szétválasztani még nekünk sem. Karjaink akaratlanul is úgy szorítják egymást, mintha az életünk függne tőle. (Drága szerelmem még nem tudja, nem fogja fel, hogy ez mennyire így van, de próbálom Vele érzékeltetni. Ahogy izzadt testünk összetapad, s utazom a szemében lelke legmélyére... Nincs semmi máshoz fogható érzés ezen a Világon. Ezért érdemes élni. Ha a Világ összes kincse az enyém lenne, mindenem odaadnám EGYETLEN ilyen pillanatéért. Csak egy pillanatéért! Ami nem megvásárolható, ami nem kikövetelhető s nem kényszeríthető. Vagy van, vagy nincs. De egy ilyen pillanat többet ér minden földi kincsnél.”

Szóval így éltek ŐK. A Toronyban. Aztán... hogy pontosan mi történt, nem tudom sem leírni, sem elmondani, az írói képzelettel pedig nem szeretnék élni jelen esetben, mert Kettejük szerelmét szentnek és sérthetetlennek tartom. A naplóból sem derül ki pontosan, csak ennyi feljegyzés van:

„Július 18-a: Nem tudom magamnak sem megfogalmazni, mi történt velem vagy az érzéseimmel, érzéseinkkel! Furcsa, fájdalmas s egyben felemelő is. Minden egyes alkalommal, mikor el kell válnunk, a Világ fájdalmát kapom ajándékkul. Hallom az Ördög kaján röhögését: na, most elment, Te pedig itt maradsz egyedül, egymagad. Nesze, itt a kereszt, cipeljed csak! Fájdalmad keresztjét viseld válladon, mint a terhet, melytől soha nem szabadulsz! Ez a Sorsod, Angyal, nem emlékszel? Ezért lázadoztál! Neked kellett a Szerelem, nem nekem! Itt van! Cipel! Remélem, bele is döglesz minél előbb, mert ezt érdemled!

Angyali mivoltod feladni a földi szerelemért!? Kellott? Akkor tessék, itt van! Viseld az összes fájdalmat, melyet a Szerelem szül benned! A féltékenységet, a másik hiányát, az önzést – mindent, amit a Szerelem hordoz magában, mert tudd meg: minden éremnek két oldala van! Így a Szerelemnek is... Én bukkott angyalom! Vigasztaljon a tudat, hogy nékem jó tanítványom voltál, mert amit én akartam, azt elértem! Nem panaszkodhatsz, a szerelmet is megkaptad, amit annyira óhajtottál... Ilyen hangokat hallok a fejemben, de a lényeg nem ez. A lényeg az, hogy mostanában, mikor elválunk, végtelen szomorúság önt el, rám zárul a depresszió, mert érzem, s tudom: Nélküle nem tudok, s nem is akarok, nemhogy élni, de Létezni sem! Inkább várjon rám a semmi halálomkor, semmint, hogy Nélküle kelljen élnem s Létezniem! Vagy az egész, vagy a semmi. Egyre jobban érzem ezt a készletést magamban.”

Sajnos eljött ez a nap is. Hogy mi történt akkor ott fent, a Toronyban, azt soha nem tudja meg senki. De hogy aznap valami csoda történt – biztos. A lemenő nap fényében üldögéltem a parkban. Épp egy olyan helyen, ahonnan láttam az ablakot. Amit biztosan tudok, az a következő. A férfi úgy gondolta, hogy meglepi Szerelmét egy festménnyel. Nem akármilyenel. Nem volt a tudatában annak, hogy Ők igazából Angyalok, s csak a vágyaik kiélése, a Szerelmük megvalósítása üzte Őket a Földre. Egyszerűen csak vonzódott az Angyalokhoz, ezekhez a nemes lényekhez, akik minden felett járnak, s szárnyalhatnak kedvükre. Olyan képet festett hálósobájuk falára, ami minden emberi képzeletet felülmúlt. Az egész fal, egy nagy festményből állt. Szerelme volt a kép közepén, egy réten, hófehér földig érő selyemruhában. A képen napfelkelte volt. Két apró gyermek előtte térdelve: nyújtották Neki a szárnyakat, amiket kiérdemelt, mert megvalósította a Lelkében keletkezett szerelmet... a Háttérben a festő saját maga – mint fekete Angyal – fekete ruhában, megtépett szárnyakkal zuhant a semmibe... Ez csak egy festmény – nyugtatta magát a férfi. Épp ehhez volt

ihlete. Az egész képen nagy szerepet kapott az ibolyaszín, melytől valahogy... olyan földöntúlian igaznak tűnt az egész festmény.

Gondolom, egy csodás szeretkezés után valami történhetett. A lemenő nap sugarai bevilágítottak a szobába, simogatva ket-tejük testét. Azután pedig búcsúzkodni kellett, ahogy lenni szokott. De nem ment. Valami érzés akadályozta a búcsú Szent pillanatát. Meztelenül álltak az ablak előtt. A férfi simo-gatta, csodálta szerelme gyönyörű arcát. Megcsókolta, s kérte, maradjon vele. Maradjanak együtt, ahogy az meg van írva Mindkettejükben. (Soha nem felejttem el azt a napot. Emlék-szem arra is, hogy augusztus 20-a volt.) Szinte véletlenül, va-gyis inkább akaratlanul néztem fel a magas ablakra. Nem tu-dom, hogy mi történt pontosan, mi volt a valóság, s mi volt képzelet. Egy könyv zuhant ki az emeletről. (mint később ki-derült, a férfi naplója volt az). Felnéztem, s hatalmas fényes-séget láttam az ablakban, ami aztán elkezdett zuhanni. A mai napig nem tudom, hogy a képzeletem játszott-e velem, vagy a VALÓSÁGOT láttam-e? A fényesség elkezdett zuhanni, s ahogy a föld felé közeledett, vettem ki a fényességből a Férfi alakját, arcát, s a földet érés előtti másodpercekben hatalmas ezüst szárny nőtt ki testéből, s mielőtt földet ért volna, már csapott is fölfelé. Ahogy szememmel követtem az Ég felé, hirtelen egy másik fényességet vettem észre az ablakban. Szin-tén zuhanni kezdett, szintén a földet érés előtti másodpercek-ben, aranyszín szárnya nőtt, s fölfelé csapott a Szerelem után! A NŐ volt az! Elnéztem Őket, ahogy Boldogan szárnyalnak a felhők közt, s Szerelmesen ölelkeznek össze, betakarva egy-mást arany- s ezüstszerű angyalszárnyaikkal. Rágyújtottam, s abban a pillanatban, ahogy az első adag füstöt fújtam ki, vettem észre a földön sokasodó tömeget. Először ügyet sem vetet-tem rájuk, még mindig a szerelmes angyalokba voltam temet-kezve, de aztán, ahogy felnéztem, már nem láttam őket. El is indultam, hazafelé. S amikor a tömeg mellett haladtam el, ak-kor láttam meg a földön a két meztelen testet egymás mellett,

ahogy a földet érés után élettelenül heverték. Próbáltam továbbcsietni, de nem ment... Valami nem engedte... Néztem az Égre, a felhőkre, aztán a két testre... Aztán ez ment percegig... Végül elindultam. A ház sarkánál vettem észre a könyvet. „Egy Igaz Szerelem története”... volt ráírva.

Elteltek hetek, hónapok, évek is azóta.

A festmény tényleg szép, de valami furcsa borzongás fog el, ha ránézek. Megvettem azt a huszadik emeleti lakást. Készletét éreztem rá.

Arra, hogy ezt a történetet megírjam, semmi más nem vezetett, mint az, hogy láttam Őket ismét. Naplemente volt, s már a Nap elúszott a felhők mögött. Minden nap megnéztem, s egyszer csak valami furcsa kacagást hallottam a távolból... Hát nem egymást kergették a távolban, a sötétedő felhők alatt szerelmes szívvel?!

Epilógus:

Az már teljesen más, s remélem, csak a véletlenek játéka, hogy ma éppen nincs hó, száraz, hideg téli nap van. Rossz idő egy könyvbemutatóra, főleg azok után, hogy annyi sikertelen cikk és vers után már le is mondtak rólam a szakmában, én meg erőltetem.

Sebaj, ha nem úgy lesz, ahogy elterveztem, akkor ez lesz az utolsó.

Ja, kedves Olvasó! S január 2-a van....

Véletlenek nincsenek...

Ahogy a réten a virágok nyílnak

Ahogy a réten a virágok nyílnak
Ahogy a patak folyik a hegyoldalban
Ahogy a madarak az erdőben dalolnak
Ahogy az égen a csillagok
Ragyognak

Ahogy haldokló
Várja
Az angyalokat

Úgy dobban életem minden percében
Keserű ázott szívem
Egy valakiért
Csakis Érted

Ahogy koldus várja a falat kenyeret
Ahogy Isten várja az árva gyermeket
Ahogy az éjszaka várja a sötétet
Ahogy szivárvány várja az
Esőcseppet

Ahogy a haldokló
Várja
A Békességet

Úgy várom én is a Vele való Életet
Hogy minden sejtem
Egész lelkem
Az Övével egybeforrjon

És

Ne legyen több árulás
Ne legyen több önáltatás
Ne legyen már semmi más
Csak az örök
Boldogság

Egy lehullott könnycsepp

Egy lehullott könnycsepp
többet mond ezer szónál,
egy lehullott könnycsepp
többet ér bármi másnál,
ha arról van szó,
hogy elmondjam, éreztessenem:
mennyire szeretlek.

Egy lehullott könnycsepp,
melyben benne van minden,
olyan az én Szerelmem is,
olyan szép, olyan tiszta,
és megfoghatatlan.

Egy lehullott könnycsepp.
mellyel megvallom
érzéseimet,
egy lehullott könnycsepp,
mely egyet mond:
szeretlek, szeretlek Téged.